

עפ"ת (באר שבע) 44924-04-24 - מדינת ישראל נ' אריה בוקר

עפ"ת (באר-שבע) 44924-04-24 - מדינת ישראל נ' אריה בוקר מחוזי באר-שבע

עפ"ת (באר-שבע) 44924-04-24

מדינת ישראל

על ידי ב"כ - עו"ד ליאור טויג מפמ"ד

נגד

אריה בוקר

על ידי ב"כ - עו"ד עמר זינאתי ועו"ד עמי טלמור

בית המשפט המחוזי בבאר-שבע

[23.03.2025]

כב' השופט הבכיר נתן זלוצ'ובר

פסק דין

המדובר בערעור על גזר הדין של בית המשפט השלום לתעבורה מיום 25/3/24.

בית המשפט קמא הרשיע את המשיב בעבירות הבאות: נהיגה ביום 23/6/20 בשכרות מכוח סירוב לבצע בדיקת שתן לאיתור שרידי סם ונהיגה בקלות ראש, עבירות בניגוד לסעיפים 62(2) ו-62(3) לפקודת התעבורה.

בית המשפט קמא השית על המשיב את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל למשך חודש שירוצה בעבודות שירות.

ב. מאסר על תנאי לתקופה של שלושה חודשים למשך 3 שנים.

ג. פסילה בפועל לתקופה של 27 חודשים, מתוכם ירצה המערער 10 חודשים בחופף לכל פסילה אחרת העומדת לחובתו והיתר במצטבר.

ד. פסילה מותנית בת 5 חודשים למשך 3 שנים

ה. קנס בסך 1200 ₪.

בזמן שהתנהל הליך זה נגד המשיב, נתפס המשיב בשנית (ביום 3.8.2022) כשהוא נוהג בקלות ראש בשכרות, תחת השפעת סמים מכוח סירובו לדרישת השוטר ליתן דגימת שתן, בגין עבירות אלה נפתח נגדו תיק נוסף - פ"ל

3444-08-20.

המשיב הורשע כאמור בעבירות שיוחסו לו בתיק מושא הערעור והמערערת טענה במסגרת הטענות לעונש כי יש לקבוע בעניינו מתחם ענישה כולל שנע בין מאסר בפועל בן מספר חודשים שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד מאסר בפועל בן 12 חודשים, פסילה בת 29 חודשים ועד פסילה בת שנים, מאסר על תנאי, פסילה על תנאי וקנס.

באשר לעונש הראוי טענה המערערת, כי יש להשית על המשיב עונש של 4 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, מאסר על תנאי בן 5 חודשים למשך 3 שנים, פסילה בפועל בת 45 חודשים, פסילה על תנאי מרתיעה וקנס.

בית המשפט קמא קבע מתחם עונש שנע בין מאסר מותנה לשנת מאסר, פסילה בת 24-48 חודשים לצד ענישה נלווית.

בית המשפט קמא השית על המשיב את העונשים שפורטו לעיל

בתיק הנוסף הורשע המשיב ביום 30.04.2023 והעונש שהושת עליו הוא - 29 חודשי פסילה סך הכל - תוך הפעלת פסילה על תנאי במצטבר, המשיב ערער על חומרת העונש וערעורו נדחה.

המועד לקבלת חווד הממונה על עבודות השרות- לפני או אחרי מתן גזר הדין?

לאחר מתן גזר הדין נשלח המשיב לקבלת חוות דעת של הממונה על עבודות השירות.

ביום 18.04.2024 הוגש הערעור שלפני, כאשר בהחלטתי מיום 5.5.2024 ציינתי כי נראה כי הערעור הוגש בטרם עת וכן שלפי סעיף 51ב(1) לחוק העונשין אין לקבוע שמאסר ירוצה בעבודות שירות לפני קבלת חוות דעת הממונה.

ביום 12.5.2024 ניתנה חוות הדעת בעניינו של המשיב לפני בית המשפט קמא, לפיה המשיב מתאים לביצוע עבודות שירות, אך גזר הדין נדחה בעניינו מעת לעת בשל אי התייבבותו והעובדה שלא היה מיוצג. לדין שהתקיים ביום

25.11.2024 התייצב, סוף סוף, המשיב עם בא כוחו - עו"ד זינאתי ונטען על ידו כי תוקפה של חוות הדעת של הממונה על עבודות השירות פקע. המשיב נשלח שוב לקבלת חוות דעת של הממונה על עבודות השירות, אשר

נתקבלה ביום 12.1.2025 ולפיה המשיב מתאים לביצוע עבודות שירות.

גם הדין בערעור שהוגש לפני נדחה מעת לעת בהתאמה ובשל העובדה שטרם ניתן גזר הדין המשלים על ידי בית המשפט קמא.

בגזר הדין המשלים שניתן ביום 29.1.2025 הפנה בית המשפט קמא, ככל הנראה, בתגובה להחלטתי מיום 5/5/24, לפסיקה לפיה, לדעתו, לפי סעיף 51ב(1) לחוק העונשין יש לבית המשפט סמכות להפנות את הנאשם לממונה על

עבודות השירות גם אחרי מתן גזר הדין.

כב' בית המשפט קמא שגה פעמיים: בפעם הראשונה כשלא הזמין חו"ד ממונה לפני גזר הדין והזמין חו"ד ממונה על עבודות השרות רק לאחר שכבר נתן את גזר הדין, ובפעם השניה, בעקבות החלטתי מיום 5/5/24, הוסיף על שגיאתו

הראשונה בעת מתן גזר הדין המשלים, ושגה שגיאה משפטית מצערת הנובעת, ככל הנראה, מהסתמכותו על הוראות החוק עובר לתיקון 102 לחוק העונשין שתוקן בשנת 2009. את שגיאתו השניה כב' בית המשפט גם נימק באמצעות

פסיקה שהיתה רלוונטית רק למצב המשפטי לפני התיקון לחוק, שכן אז אכן ניתן היה לקבל את חוות הדעת של הממונה גם לאחר מועד גזר הדין ומכאן כי הפסיקה אליה הפנה בית המשפט קמא אינה רלוונטית לאחר התיקון

ומתייחסת להלכה עובר לתיקון ולא למצב המשפטי אחריו.

אציין כי לשון סעיף 51ב(1) לחוק העונשין כפי שהיא מחייבת מאז תיקון החוק, כמפורט להלן, ברורה וקובעת:

"51ב. (א) בית משפט שגזר על נאשם מאסר בפועל לתקופה שאינה עולה על תשעה חדשים, רשאי להחליט, בגזר הדין, שהנידון ישא את עונש המאסר, כולו או חלקו, בעבודת שירות; קבע בית המשפט כי חלק מעונש המאסר יהיה בעבודת שירות, יישא הנידון את חלק העונש האמור בתום תקופת המאסר בפועל, אלא אם כן קבע בית המשפט אחרת.

(ב) בית המשפט לא יחליט כאמור בסעיף קטן (א) כי נאשם יישא את עונש המאסר, כולו או חלקו, בעבודת שירות, אלא אם כן מתקיימים כל אלה:

(1) בית המשפט קיבל, לפני מתן גזר הדין, חוות דעת מטעם הממונה (בסימן זה - חוות דעת הממונה) בדבר התאמתו של הנאשם לעבודת שירות, וכן בדבר האפשרות להשמתו בה ובדבר עבודת השירות שהנאשם יכול לעבוד בה והתנאים שבהם תבוצע;

(2) הנאשם הסכים לשאת את עונש המאסר בעבודת שירות, בהתאם לתנאים שנקבעו בחוות דעת הממונה. " לפני התיקון לחוק החוק קבע: " בית המשפט רשאי לבקש מהממונה חוות דעת כאמור לפני שגזר את דינו של הנאשם למאסר או לאחר מכן. "לפי לשון הסעיף לאחר התיקון, ברור כי המועד לקבלת חוות דעת הממונה על עבודת השירות הוא רק לפני גזר הדין, ובכך שהמחוקק בחר במפורש לשנות את קביעתו הקודמת של החוק והמילים "אחרי שגזר את דינו" נמחקו נשללה האפשרות לקרא לתוך החוק המתוקן את מה שכבר לא כתוב בו.

בדברי ההסבר להצעת חוק העונשין (תיקון מס' 101) נשיאת מאסר בעבודת שירות התשס"ח צוין: "סעיף 51ב לחוק קובע, בסעיף קטן (ב), לאמור: בית המשפט לא יחליט כאמור בסעיף קטן (א) אלא לאחר שהנידון הביע הסכמתו לשאת את עונש המאסר בעבודת שירות ולאחר שהממונה הודיע לבית המשפט מהי עבודת השירות שהנידון יכול לעבוד בה; בית המשפט רשאי לבקש מהממונה חוות דעת כאמור לפני שגזר את דינו של הנאשם למאסר או לאחר מכן". (לשון הסעיף לפני התיקון - נ.ז.)

כיום נוהג לעתים בית המשפט לקבוע את גזר הדין תוך הנחה מקדמית שהעונש יבוצע בדרך של עבודת שירות. במקרים שבהם בית המשפט מבקש את חוות דעתו של הממונה על עבודת השירות להלן - הממונה לאחר מתן גזר הדין, מתברר לעתים כי הנידון אינו מתאים לריצוי עונשו בדרך של עבודת שירות. הדבר יוצר בעיה בהצבת נידונים בעבודת השירות, נוכח החובה לקיים את החלטת בית המשפט כלשונה. מוצע על כן, לקבוע כי חוות דעתו של הממונה בעניינו של הנאשם תוגש לבית המשפט טרם מתן גזר הדין בדבר ריצוי עונש המאסר בדרך של עבודת שירות. חוות הדעת תכלול את כל הנתונים הנדרשים לשם קבלת ההחלטה בידי בית המשפט, כפי שמפרט הסעיף הקטן המוצע, ובכלל זה נתונים על עברו של הנאשם, לרבות עברו הפלילי, נתונים לגבי מצבו הבריאותי, וכן הערכות מסוכנות ותנאי פיקוח ככל שנערכו בעניינו או הוטלו עליו לפי חוק הגנה על הציבור מפני עברייני מין, התשס"ו. ראו לעניין זה עפ"ת (חי') 3704-06-13 מוחמד סתיתיה נ' מדינת ישראל:

"הגם שהפסיקה אליה הפנתה באת כוח המערער ניתנה אחרי תיקון 102 לחוק העונשין - (ראו הצעת חוק 101 התשס"ח - 2008), ראוי לבחון את טענת המערער בסוגיה זו, בהתאם לתכלית התיקון. יש להזכיר כי תחילה נהג בימ"ש לגזור את דינו של הנאשם, ורק לאחר שהטיל עליו עונש מאסר שניתן לרצותו במסגרת עבודות שירות, היה פונה אל הממונה ומבקשו להגיש חוות דעת. לעומת זאת, החוק תוקן בשנת 2009 ובו הורה המחוקק את בתי המשפט לבקש חוות דעת של הממונה עובר לגזירת הדין. הפניית נאשם עובר למתן גזר הדין היא מצוות המחוקק ואין בה לטעמי, כדי ליצור צפייה אצל הנאשם שיוטל עליו רק עונש שירוצה בעבודות שירות ורק במסגרת זו בלבד. אכן מקובלת עלי הגישה שהפניה לממונה תעשה כאשר השופט כבר שקל ובחן את רוב הנתונים הרלוונטיים לקביעת העונש ההולם - בל נשכח כי גם בשלב שהצדדים טרם הגישו ראיות לעונש ולא טענו בעניין זה, אין בפני השופט כל הנתונים; על כן יתכן וראוי שהפניה לממונה תעשה לאחר הבאת ראיות לעונש ושמיעת טיעוני הצדדים ולקראת קביעת מועד לשימוע גזר הדין. כאמור תיקון החוק בא לעולם כדי לתת לשופט כלים לבחון את העונש הראוי וההולם, ובין השאר עונש שירוצה בעבודות שירות בטרם גזירת הדין, זאת כדי למנוע תוצאה שקרתה לפני התיקון, ושבה השופט הטיל מאסר בפועל והורה על ריצוי בעבודות שירות, אך הנאשם לא נמצא מתאים למסגרת זו עפ"י חוות דעת הממונה, כך לו, חוסר התאמת הנאשם לריצוי העונש במסגרת עבודות שירות, היה בידיעת השופט בטרם גזירת הדין, יתכן ובנסיבותיו של אותו מקרה, בימ"ש לא היה מטיל עונש מאסר בפועל כלל וכלל. והקשי הנוסף שהתיקון בא למנוע, הוא: שהחלטת בימ"ש לריצוי עונש המאסר במסגרת עבודות שירות, לא תעמוד בניגוד לעמדת הממונה שקבע כי הנידון אינו מתאים למסגרת זו, כפי שקרה בעבר רבות, דבר שיצר בעייתיות מהותית, בעיקר ביישום החלטת בימ"ש".

ראו גם עפ"ג (חי') 41215-06-10 יוסף סעיד נ' מדינת ישראל:

נציין, כי בית המשפט נתן את גזר הדין ביום 8.11.09, שלושה ימים לפני חקיקת תיקון 102 לחוק העונשין, שאסר על בית משפט לגזור דינו של נאשם לעבודות שירות טרם קבלת חוות דעת הממונה... אכן, על פי הדין שחל על המערער קודם התיקון, מן הראוי היה שהעונש יגזר לאחר חוות הדעת של הממונה על עבודות שירות, אך היה זה ב"כ המערער שביקש לגזור את עונשו לפני קבלת חוות דעת הממונה. על כן, לא נגרם למערער עיוות דין כתוצאה ממעשה שנעשה לפי בקשתו"

גם מהפסיקה אליה הפנה בית המשפט קמא, עובר לתיקון, עולה כי דרך המלך היא גזירת העונש לאחר קבלת חוות דעת הממונה.

עוד אוסיף בשולי הדברים, כי ערעור המדינה הוגש טרם זמנו לאחר שכב' ביהמ"ש קמא, בשגגה, קבע שיש זכות ערעור לאחר הכרעת הדין אך לאחר גזר הדין לא קבע כך וקבע המשך דיון לאחר קבלת חוו"ד הממונה. ערעור ניתן להגיש לאחר שהערכאה הדיונית מסיימת את מלאכתה ולא לפני כן.

לא מחקתי את הודעת הערעור עם הגשתה כי סברתי, בטעות, שבתוך זמן קצר מאד תתקבל החוו"ד של הממונה ויושלם גזר הדין בנוגע להוראה האופרטיבית של עבודות השרות, ולכן אין טעם למחוק מה שיוגש מחדש בתוך זמן קצר כאשר הערעור אינו בנוגע למה שממליץ הממונה אלא, בין היתר, על משך תקופת המאסר. בפועל כאמור ההליך בבית המשפט קמא נמשך מעבר למצופה, כפי שפורט לעיל.

לגופו של עניין:

נימוקי הערעור:

- בית המשפט קמא קבע מתחם ענישה מקל שאינו מתיישב עם הפסיקה.

- לא אחת נדונה בפסיקה המסוכנות הרבה הגלומה בעבירת נהיגה בשכרות בכלל ונהיגה בשכרות מכוח סירוב בפרט.

- שגה בית המשפט קמא בכך שמיקם את עונשו של המשיב ברף האמצעי של מתחם הענישה ולא ברף העליון.

- שגה בית המשפט קמא בכך שלא התייחס בכובד ראש לכך שמדובר במשיב שהורשע בעבירה זהה בסמיכות זמנים

מטרידה ובדפוס פעולה זהה לחלוטין, כאשר בשני האירועים סירב לתת דגימת שתן לצורך איתור סמים בגופו.

- המדובר בדפוס פעולה עברייני ובשיבוש הליכי משפט.

- כמו כן, שגה בית המשפט קמא כשקבע כי הפסילה תרוצה בחופף לכל פסילה אחרת, בניגוד לסעיף 42(ב) לפקודת

התעבורה.

- אי החלת הפסילה כמצטברת לפסילה הקודמת יוצרת מצב בו המשיב ירצה פסילה פחותה מפסילת המינימום

הקבועה בסעיף 39א לפקודת התעבורה.

- שגה בית המשפט קמא כשלא נתן משקל מספק לעברו הפלילי והתעבורתי של המשיב - המונה 56 הרשעות

תעבורתיות קודמות ו14 הרשעות קודמות בעבירות סמים, רכוש, אלימות, הימורים, נשק ועוד.

- שגה בית המשפט קמא כשלא נתן משקל לשיקולי ענישה נוספים בדמות הרתעה אישית והרתעת הרבים.

- נוכח האמור ביקשה המערערת להשית על המשיב לא פחות מ-4 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, מאסר על

תנאי בן 5 חודשים למשך 3 שנים, פסילה בפועל בת 45 חודשים, פסילה על תנאי מרתיעה וקנס.

דין והכרעה

קראתי את הודעת הערעור ונימוקיה בעיון ואת גזר הדין של בית המשפט קמא ואני סבור כי יש לקבל את הערעור

באופן חלקי.

המשיב הורשע בעבירות חמורות, הוא בעל עבר תעבורתי "עשיר" ואם לא די בכך, בעודו מנהל תיק זה, ביצע שוב את

אותן עבירות.

דהיינו, המדובר בעבריו תעבור רצידיביסטי, הגם שהעבירה מושא תיק זה היא הראשונה שבוצעה מבחינה כרונולוגית.

גזר הדין בתיק הנוסף כבר ניתן.

הפסיקה התייחסה רבות לחומרה הנעוצה בביצוע עבירות של נהיגה בזמן שכרות ולא בכדי קבע המחוקק עונש פסילה

מינימאלי לעבירה זו בסעיף 39א לפקודת התעבורה, ראו לעניין זה רע"פ 3638/12 קרין ווקנין נ' מדינת ישראל:

"הנהיגה בשכרות היא מן הרעות החולות שבכביש, שסכנתן בצדן ועלולות לגרום לאסונות, בחינת "מכונת מוות נעה". ההחמרה היא גישת המחוקק, וסטיה ממנה היא חריג, והמחמיר אינו מפסיד".
ראו גם רע"פ 2829/13 מור מוריאל נ' מדינת ישראל:
"מן הראוי לחזור על דברים שנאמרו על-ידי לא אחת, כי נהיגה בשכרות הינה אחת מן הסיבות המרכזיות לגרימתן של תאונות דרכים, דבר המסכן את שלום הציבור ופוגע בביטחונו. אשר על כן, מדיניות הענישה בעבירות אלה, מחייבת את בית-המשפט לנהוג ביד קשה בנהגים שיכורים - תהא רמת האלכוהול בדמם, אשר תהא (ראו, לענין זה, רע"פ 861/13 פנאדקה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (6.2.2013); רע"פ 3343/04 נפתזי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (16.5.2004)). אשר על כן, לא בכדי בחר המחוקק להגביל את שיקול דעתו של בית-המשפט, בקובעו בסעיף 39 לפקודת התעבורה עונש פסילה מינימלי, בגין הרשעה בעבירה של נהיגה בשכרות".
עיון בגזר הדין של בית המשפט קמא מעלה כי מתחם העונש שקבע הינו סביר בנסיבות העניין ומתיישב עם הפסיקה הנוגעת לעבירה זו:
ראו רע"פ 4624/13 קוזניצוב נ' מדינת ישראל (27.8.13) - המערער הורשע בהעדר בעבירה של נהיגה בשכרות מכוח סירוב, נדון ל-24 ח' פסילה ועונשים נוספים. רע"פ 7980/17 אלחסאנת אעסם נ' מדינת ישראל (19.12.17) - המערער הורשע בעבירה של נהיגה בשכרות מכח סירוב, נדון ל-28 ח' פסילה. רע"פ 3507/11 יעקב קובי ימין נ' מדינת ישראל (30.6.11) - הורשע בהעדר בעבירה של נהיגה בשכרות, ונדון ל-24 ח' פסילה ועונשים נוספים. רע"פ 4047/11 שלמה לייני נ' מדינת ישראל (4.7.11) - הורשע בהעדר בעבירה של נהיגה שכרות ונדון ל-24 ח' פסילה ועונשים נוספים; רע"פ 3910/11 סימון ספיאשוילי נ' מדינת ישראל (30.5.11) - הורשע בעבירה של נהיגה בשכרות ונדון ל-30 ח' פסילה. תת"ע (ב"ש) 1773-09-21 מדינת ישראל נ' אחמד גריביע- הורשע על פי הודאתו בביצוע שתי עבירות של נהיגה במצב של שכרות. בית המשפט קבע כי מתחם הענישה צריך להתחיל ב-30 חודשי פסילה בפועל (נוכח רף האלכוהול בתיק המצורף) ונכון שיגיע עד ל-50 חודשי פסילה נוכח כמות האלכוהול החריגה בתיק המצורף. ביחס לרכיב המאסר, זה צריך לנוע בין מאסר על תנאי ועד ל-6 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט השית על הנאשם עונש של חודשיים מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, לצד 48 חודשי פסילה בפועל.
ראו גם רע"פ 2238/09 מראדי נ' מדינת ישראל - המערער הורשע בעבירה של נהיגה בשכרות מכוח סירוב להיבדק בבדיקת נשיפה וכן בעבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף ונהיגה ללא ביטוח. בית המשפט לתעבורה גזר עליו עונש של שישים ימי מאסר בפועל, שלא ירצו בעבודות שירות; 36 חודשי פסילה לצד עונשים נלווים. בית המשפט עמד בגזר דינו על כך שזוהי הפעם השנייה שהמבקש מורשע בעבירה של נהיגה בשכרות, ועל כך שעומדות לחובתו הרשעות בארבעים ואחת עבירות, הכוללות עבירות תעבורה רבות. בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור וקבע:
"עברו הפלילי של המבקש, כמו גם העובדה שזו הפעם השנייה בתקופה קצרה שהוא מורשע בעבירה של נהיגה בשכרות, מצדיקים, לכל הפחות את העונש שנגזר עליו, ולא ניתן לומר כי מדובר בעונש שחורג לחומרא".
בגזירת העונש ציין בית המשפט קמא כי:

"בנוסף לאלו הבאתי בחשבון העובדה כי הוטל על הנאשם עונש פסילה ממושך בתיק אחר בו הורשע לאחר שניהול הוכחות בעבירות דומות ובנסיבות דומות... בהתחשב בכל אלו, מצאתי שיש מקום לגזור את עונשו של הנאשם ברף האמצעי תחתון של המתחם ובסמוך לרף התחתון בנוגע לרכיב הפסילה".
בית המשפט קמא השית, בין היתר, על המשיב עונש של 27 חודשי פסילה, כאשר עשרה חודשים מתוכם ירוצו בחופף לכל פסילה אחרת העומדת לחובתו.
סעיף 42 (ב) לפקודת התעבורה קובע:

...
(ב) הוטלה פסילה על מי שנדון לפסילה במשפט קודם אשר תקופתה טרם נסתיימה, תהיה הפסילה שהוטלה כאמור מצטברת לקודמתה ותקופתה תחל בתום הפסילה הקודמת.
בנוסף, כאמור, קבע המחוקק עונש פסילה מינימאלי בגין עבירה זו בסעיף 39א לפקודת התעבורה. קביעתו של בית המשפט קמא לפיה ירצה המשיב בגין ביצוע העבירות מושא תיק זה, למעשה, 17 חודשי פסילה בפועל (שכן חפף 10 חודשים מהם) אינה מתיישבת עם רציונל קביעתו של המחוקק הן בסעיף 42 (ב) לפקודה והן בסעיף 39א לפקודה. יתרה מכך, קביעת כב' בית המשפט קמא, כי יש להתחשב במשיב שביצע שתי עבירות של נהיגה בשכרות בסמיכות וכאשר מתנהל נגדו הליך משפטי בגין ביצוע העבירה הראשונה, אינה סבירה. המדובר בנסיבה שיש לשקול לחומרא ולא לקולא. התוצאה לפיה אדם כזה יזכה "להנחה" או "להקלה" בעונש אינה נכונה ויש להחמיר עם נהגים שכאלה על מנת להעביר מסר ברור כי הנוהג בשכרות, ובייחוד שכך כאשר תלוי ועומד נגדו הליך נוסף בגין ביצוע עבירה של נהיגה בשכרות, יענש בחומרה.
לאור האמור, אני קובע כי עונש הפסילה שהשית בית המשפט קמא על המשיב ירוצה במצטבר לכל עונש פסילה אחר העומד לחובתו.

באשר לעונש המאסר אדגיש, כי הגם שאני סבור כי היה מקום להשית על המשיב עונש מאסר ארוך יותר שירוצה בעבודות שירות, בשל העיקרון שערכאת הערעור אינה ממצה את הדין, לא מצאתי לנכון להתערב בעונש המאסר. יתר העונשים שהושתו על המשיב יעמדו על כנם.
ניתן היום, כ"ג אדר תשפ"ה, 23 מרץ 2025, בהעדר הצדדים.